

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 12ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1975

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΠΑΝ. ΖΕΠΟΥ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
Κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΜΙΡΗ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΖΕΠΟΥ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ὑποδέχεται σήμερον ἐπισήμως τὸν κ. Ἰωάννην Καρμίρη ὡς νέον μέλος αὐτῆς εἰς ἔδραν τῆς Θεολογίας. Ἐκφράζει δὲ δι' ἐμοῦ τὴν χαρὰν τῆς, ὅτι μὲ τὴν πλήρωσιν τῆς ἔδρας αὐτῆς, ἡ περὶ Θεοῦ διδασκαλία καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς Θρησκείας ἐν γένει προάγονται καὶ πλουτίζονται διὰ τῆς συμβολῆς ἐπιστήμονος διακεκριμένου.

Ἐδιδάχθη ὁ Ἰωάννης Καρμίρης τὴν Θεολογίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Φιλολογίαν καὶ τὴν Φιλοσοφίαν, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, περαιτέρω δὲ καὶ εἰς ξένα Πανεπιστήμια, ὅπου μὲ ζῆλον ἐκαλλιέργησε τὰς γνώσεις του καὶ μὲ ὀρμὴν ἀνέπτυξε τὰς ἐμφύτους περὶ τὴν ἔρευναν ἀρετάς του. Ἀπέβη δὲ συγγραφεὺς μελετῶν καὶ πραγματειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξησφάλισαν εἰς αὐτὸν θέσιν ἐπίζηλον ἐν μέσῳ τῶν ὁμοτέχρων του, ἰδιαίτατα εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ τὴν Χριστιανικὴν Ἠθικὴν, τοὺς κλάδους δηλαδὴ τῆς Θεολογίας, εἰς τοὺς ὁποίους κυρίως ἀναφέρεται ἡ συστηματικὴ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἀναζήτησις.

Ἐπὶ δεκαετίας καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, ἐδίδαξε συγχρότατα καὶ εἰς ξένα Πανεπιστήμια, τὰ ὁποῖα καὶ πολλαχῶς τὸν ἐτίμησαν. Εἰς τὰ ξένα δ' αὐτὰ Πανεπιστήμια εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μύσῃ τοὺς ἀκροατὰς του εἰς τὴν σοφίαν τῆς Χριστιανικῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ νὰ συγκρίνῃ τὰ διδάγματα αὐτῆς πρὸς τὰ δόγματα ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, χωρὶς νὰ παραλίπη νὰ ὑπογραμμίσῃ καὶ τὰς προσεγγιζούσας τὰς Ἐκκλησίας ταύτας ιδέας.

Με χαρὰν ὑποδέχεται σήμερον ἡ Ἀκαδημία τὸν κ. Ἰωάννην Καρμίρη. Ὡς πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος, εὐχομαι εἰς αὐτὸν «ὡς εἰ παρέστη» ἐν μέσῳ ὄλων ἡμῶν. Παρακαλῶ δὲ τὸν συνάδελφον κ. Παναγιώτην Μπρατσιώτην, ὅπως προσφωνήσῃ, κατὰ τὰ εἰθισμένα, τὸν νέον συνάδελφον.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΠΑΝ. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐλόγου συγκινήσεως ἀνέλαβον, ὡς ὁ ἐν ἐπιστήμῃ συνάδελφος, τὸ τιμητικὸν καθήκον τῆς προσφωνήσεως τοῦ φιλότατου μου παλαιοῦ μαθητοῦ καὶ ἐγκρίτου συναδέλφου κ. Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, ὁ ὁποῖος, ἀναδειχθεὶς ἄξιος τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης θεράπων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀκάματος ἐργάτης, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ 30ετίαν ὄλην ἄριστος πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος, εἰσέρχεται σήμερον ἐπισήμως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, ἡ Ὀλομέλεια τῆς ὁποίας προσφάτως τὸν ἐξέλεξε τακτικὸν αὐτῆς μέλος εἰς ἐπιβράβευσιν τῶν πολυετῶν ἀξιολόγων πρὸς τε τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν καὶ τὴν Θεολογικὴν Ἐπιστήμην καὶ δὴ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ πολλαχῶς ἐν τε τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ δικαίως ἐπαινεθέντος συγγραφικοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Ὁ κ. Ἰωάννης Καρμίρης, γεννηθεὶς ἐν Μπράλλῳ Φθιώτιδος, ἐσπούδασε Θεολογίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε τὸ 1926 ὡς ἀριστοῦχος. Ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισα καὶ διέκρινα εἰς τὸν φέρελπιν νεαρὸν φοιτητὴν μου τὴν σεμνότητα, τὴν σωφροσύνην καὶ σοβαρότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ ἥπιον αὐτοῦ, ἔτι δὲ τὴν ὑποδειγματικὴν φιλεργίαν καὶ μεθοδικότητα καὶ δὴ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ ζῆλον καὶ μάλιστα τὴν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν στερεὰν αὐτοῦ πίστιν καὶ τὴν πρὸς τὰς ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις αὐστηρὰν αὐτοῦ προσήλωσιν. Ταῦτα πάντα ἀποτελοῦν καὶ σήμερον τὰ ἔκτυπα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς προσωπικότητος τοῦ κ. Ἰωάννου Καρμίρη, ἡ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀθόρμητος ἀρχικὴ συμπάθειά μου καὶ τὸ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἐξέλιξιν ζωηρὸν διαφέρον μου ὄχι μόνον δὲν ἐψύγησαν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐκραταιώθησαν σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου καὶ πηγαία ἀνεδείχθη ἡ πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ βαθεῖα ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη μου καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ στενὸς μου σύνδεσμος, ὁ σφυρηλατηθεὶς κατὰ τὴν πολυετή ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ συναδελφικὴν συνεργασίαν καὶ τοὺς κοινούς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀγῶνάς μας.

Ἐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν καὶ ἀφοῦ ἔλαβεν ἐπαγγελματικὸν παιδαγωγικὸν ἐνδεικτικόν, ὡσαύτως μετὰ τοῦ βαθμοῦ «ἄριστα», ὁ κ. Ι. Καρμίρης διορίσθη καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, εἶτα δὲ καὶ τῆς Μέσης

Ἐκπαιδύσεως, ὑπηρετήσας ἐν αὐταῖς ἀπὸ τοῦ 1926 μέχρι τοῦ 1942. Κατὰ δὲ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον, παραλλήλως πρὸς τὰ διδακτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ἐφοίτησεν ἐπὶ ἐν ἔτος ἐν τῷ Διδασκαλείῳ Μέσης Ἐκπαιδύσεως καὶ ἐπὶ τρία ἔτη ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ εἰδικευθῇ εἰς τὸν συστηματικὸν τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης κλάδον. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἐστράφησαν καὶ αἱ ἐν Βόννῃ καὶ Βερολίῳ, πλησίον διαπρεπῶν Καθηγητῶν, εὐρύτεραι αὐτοῦ σπουδαὶ ἀπὸ τοῦ 1934 μέχρι καὶ τοῦ 1936, ὅτε, ἐπιστρέφας ἐκ Γερμανίας, ἀνηγορεύθη ἀριστοῦχος διδάκτωρ ὑπὸ τῆς πνευματικῆς τροφῆς τοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Οὕτως ἤρχισεν ἡ λαμπρά, ὅσον καὶ ραγδαία εἰς ἐξέλιξιν ἐπιστημονικῆ σταδιοδρομίας τοῦ κ. Ι. Καρμίρη, ὅστις τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος 1937 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς αὐτῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ὑφηγητῆς τῆς Συμβολικῆς, τὸ δὲ 1939 ἔκτακτος ἐν αὐτῇ Καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς, Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, Ἱστορίας Δογμάτων καὶ Συμβολικῆς, εἰς ἔδραν δηλαδὴ πολυμερῆ, τῆς ὁποίας τακτικὸς πλέον Καθηγητῆς ἐξελέγη τὸ 1942. Ἐν ἔτει 1959, διχασθείσης ἐν τῷ μεταξὺ τῆς εἰρημένης ἀρχικῆς ἔδρας του, κατέστη τακτικὸς Καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς καὶ Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, διάδοχος δηλαδὴ τοῦ μεγάλου Χρήστου Ἀνδρούτσου.

Τὸ ἐκ γνωστῶν ἐλατηρίων εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν πραξικοπηματιῶν νέον ὄριον ἡλικίας τῶν Καθηγητῶν, πλῆξαν καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατέστησε καὶ τὸν κ. Ι. Καρμίρη ὁμότιμον Καθηγητὴν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1969. Ἄλλ' αἱ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν πολῦτιμοι ἄνηρες αὐτοῦ συναδέλφου δὲν περιορίσθησαν εἰς τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μακρὰν καὶ γόνιμον αὐτοῦ θητείαν ὡς πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου, εὐτυχήσαντος μάλιστα καὶ αὐτοῦ νὰ ἴδῃ πολλοὺς τῶν μαθητῶν του διαπρέποντας ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ. Καὶ ἡ μὲν Πολιτεία εἰς περίοδον ἐθνικῆς ἀνασυγκροτήσεως ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν κ. Ι. Καρμίρη τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἐκπαιδευτικῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Παιδείας ἀπὸ τοῦ 1945 μέχρι τοῦ 1950 καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτῆς ὡς βασιλικοῦ ἐπιτρόπου παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1945 μέχρι τοῦ 1963, ὡς ἐπίσης τὸν διώρισεν μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν συμμετοχὴν εἰς διαφόρους συνοδικὰς ἐπιτροπὰς, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν λεπτῶν θεμάτων τῶν τε διορθοδόξων καὶ διαχριστιανικῶν σχέσεων αὐτῆς. Προσωπικῶς εὐρέθησαν πολλάκις εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἐκτιμῆσω τὴν σημασίαν τῆς παρουσίας τοῦ πεπειραμένου, συντηρητικοῦ καὶ σώφρονος Ὀρθοδόξου συστηματικοῦ Θεολόγου κ. Ι. Καρμίρη καὶ τὴν συμβολὴν αὐτοῦ ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ μεγάλα συνέδρια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἀμστερταμ (1948) καὶ Ἐβανστον (1954), εἰς τὰς Παρορθοδόξους δια-

σκέψεις Α' (1961) και Γ' (1964) ἐν Ρόδῳ, Δ' ἐν Γενεύῃ (1968), εἰς τὴν Α' Διάσκεψιν τῆς Διορθοδόξου προπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου ἐν Γενεύῃ (1971), εἰς τὰς διασκέψεις τῶν Διορθοδόξων Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν διαλόγου μετὰ τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐν Βελιγραδίῳ (1966), Γενεύῃ (1970), Βόννῃ (1971) καὶ Ἀθήναις (1973), ὡς καὶ μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ἐν Aarhus (1964), Bristol (1967), Γενεύῃ (1968) καὶ Ἀδδὶς Ἀμπέμπα (1971).

Τὸ ἀξιόλογον καὶ ὀγκῶδες ἐπιστημονικὸν συγγραφικὸν ἔργον τοῦ κ. Ι. Καρμίρη, τὸ ὁποῖον ἄλλωστε δικαίως ἔτυχεν εὐμενεστάτων κρίσεων ἐκ μέρους πολλῶν διαπρεπῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων εἰδικῶν, ἀποκαλύπτει τὸν ἀκάματον εὐσυνείδητον ἐρευνητὴν καὶ τὸν δοκιμώτατον συγγραφέα, τὸν ὁποῖον χαρακτηρίζει τὸ εὐμέθοδον, ἡ σαφήνεια, ἡ ἀρτία βιβλιογραφικὴ ἐνημερότης καὶ δὴ ἡ εὐθυκρισία καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια, οὐχ ἦττον ὅμως καὶ ἡ πρωτοτυπία. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1935 ἐδημοσίευσεν οὗτος τὰ πρῶτα ἐπιστημονικά του ἔργα. Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν δὲ συγγραφῶν τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Συναδέλφου θὰ ἐπιτραπῇ νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα ἰδίᾳ τῆς σειρᾶς πράγματι ἐπιτυχῶν ἐκδοτικῶν προσπαθειῶν του ἀνεκδότων δογματικῶν κυρίως ἔργων Ὁρθοδόξων συγγραφέων τοῦ παρελθόντος, τῆς ἐν ἔτει 1939 δημοσιευθείσης ἀρίστης πραγματείας του περὶ «τῆς εἰς Ἄδου καθόδου τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου», τοῦ οὐ μόνον δι' ἑτεροδόξους, ἀλλὰ καὶ ὁμοδόξους χρησιμώτατον βοηθήματος «*Abriss der dogmatischen Lehre der orthodoxen katholischen Kirche*», συμπεριληφθέντος τὸ πρῶτον ἐν τῷ ὑπ' εὐθύνη μου ἐκδοθέντι συλλογικῷ ἔργῳ *Die Kirchen der Welt*, τόμ. 1, Stuttgart 1959, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς σημαντικωτάτης συνεχοῦς συγγραφικῆς προσφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὸν τομέα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θεολογικοῦ διαλόγου τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων, εἰς ἣν προσφορὰν ἐντάσσεται ὁ ἐκ 410 σελίδων Α' τόμος του «Ὁρθοδοξία καὶ Προτεσταντισμός», ἐκδοθεὶς τὸ 1937. Πρὸ παντὸς ὅμως πρέπει ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης νὰ τύχουν ἰδιαιτέρας μνείας τὰ δύο μείζονα ἔργα αὐτοῦ, ἦτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν βραβευθὲν περισπούδαστον δίτομον αὐτοῦ ἔργον «Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας», 1952 - 1953, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἡ ἐν Graz τῆς Αὐστρίας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1960 ἕως 1968 γερμανιστὶ γενομένη β' ἔκδοσις μαρτυρεῖ εὐγλώττως περὶ τοῦ ποίας ὑποδοχῆς ἔτυχε τὸ ἔργον τοῦτο καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐξ 831 σελίδων «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία» αὐτοῦ, ἐκδοθεῖσα τὸ 1973 καὶ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν, ἐν οἷς ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Νέστορος τῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων Παναγιώτου Τρεμπέλα, ἐπαινετικώτατα ἦδη κριθεῖσα.

Ἡ προεκτεθεῖσα πλουσία θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ προσφορὰ τοῦ κ. Ἰωάννου Καρμίρη καὶ δὴ καὶ ἡ ἐξ ἴσου πλουσία συγγραφικὴ αὐτοῦ δραστηριότης δι-

καιολογοῦν καὶ τὴν διεθνή ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς ἐγκρίτου Ἑλλήνου Ὁρθοδόξου Θεολόγου. Τοῦτο ἄλλωστε ἀποδεικνύουν ἀφ' ἐνὸς μὲν τιμητικαὶ προσκλήσεις, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐγένοντο, ὅπως διδάξῃ ἐπὶ τρίμηνον ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῆς Λούδης καὶ Οὐψάλας, ὡς φιλοξενούμενος Καθηγητής, καὶ ὅπως δώσῃ διαλέξεις ἐν ταῖς Θεολογικαῖς Σχολαῖς τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Βοστώνης (1968), ἐν τῷ Θεολογικῷ Ἰνστιτούτῳ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Μιλάνου (1970) καὶ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1973), ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ἀναγόρευσις αὐτοῦ εἰς ἐπίτιμον Διδάκτορα τῆς Θεολογίας ὑπὸ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου Ν. Ὑόρκης (1968) καὶ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1973) καὶ ὅλως προσφάτως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρνης (1974).

Ἀγαπητὴ συνάδελφε καὶ φίλτατέ μου παλαιὲ μαθητά. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς κατὰ τὴν μεγάλην διὰ σὲ ὥραν ταύτην τῆς ἐπίσημον εἰσόδου σου ἐν τῷ Ἀνωτάτῳ τούτῳ Καθιδρύματι νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ὅσα πρὸ δωδεκαετίας κατὰ τὴν αὐτὴν περιστάσιν εἶπον προσφωνῶν τὸν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ προκατόχον σου καὶ παλαιόν σου διδάσκαλον : «Ὁ βασικὸς νόμος τῆς Ἀκαδημίας, συμπεριλαμβάνων ρητῶς εἰς τὴν Τάξιν τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, καὶ προτάσων μάλιστα τὴν Θεολογίαν, δὲν ἀποβλέπει ἀπλῶς εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ κύκλου τῶν ἐν τῷ ἰδρύματι τούτῳ καλλιεργουμένων ἐπιστημῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διατρέφωσιν τοῦ μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης καὶ τέχνης στενοῦ συνδέσμου, ὡς καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν διαφόρων πνευματικῶν ρευμάτων ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, τῆς ὁποίας ὡς πρῶτιστος φορεὺς καὶ ρυθμιστὴς θεωρεῖται ὑπὸ τε τῆς Πολιτείας καὶ τῆς δημοσίας γνώμης ἀκριβῶς ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ συνείδησις τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἤδη ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ διὰ τῆς ἐν Ἀμφίση τῷ 1821 συνελθούσης συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ πασῶν τῶν ἔκτοτε συγκροτηθεισῶν ἐθνικῶν συνελεύσεων, ὡς καὶ δι' ἀπάντων τῶν νεοελληνικῶν πολιτευμάτων διεκήρυξε σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὡς «ἐπικρατοῦσαν», τ. ἔ. ὡς ἐπίσημον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πολιτεῖᾳ θρησκείαν, τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις ἀποτελεῖ καὶ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ ἔργον τῆς Θεολογίας, ὡς ἐπιστήμης.

Χαιρετίζων, λοιπόν, ἀγαπητὴ συνάδελφε, ἐγκαρδίως, κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην τελετήν, τὴν εἰσόδόν σου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, σοῦ εὐχομαι ὄγειαν καὶ μακροήμερυσιν ἐπ' ἀγαθῷ τόσον τῆς Ἀκαδημίας, ὅσον καὶ τῆς ἱερᾶς Ἐπιστήμης καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας ἔλαχεν εἰς ἀμφοτέρους ἡμᾶς ὁ βαρὺς κληρὸς νὰ συνεκπροσωπῶμεν καὶ ἐν τῷ Ἰδρύματι τούτῳ». Σὺ εἶσαι κατὰ πολὺ ὄχι μόνον νεώτερος, ἀλλὰ καὶ ἀκμαιότερος ἐμοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ βάρη τοῦ γήρατος εἶναι ἐμφανῆ καὶ κατὰ τὴν

μεγάλην ἐλάττωσιν τῆς δράσεως. Ὅθεν Σὺ κατὰ φυσικὴν ἀκολουθίαν ἐπωμίζεσαι τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἐνταῦθα κοινῶν ἡμῶν συναδελφικῶν εὐθυνῶν.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐνισχύῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον σου καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ χαιρετίσῃς ἐπισήμως εἰσερχομένους πλείονας ἢ ἐγὼ νέους Ἀκαδημαϊκοὺς συναδέλφους ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν ἐπιστήμῃ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΔΙΑΛΟΓῼ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

— ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΜΙΡΗ

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, Κύριοι Ὑπουργοί, Κύριε Πρόεδρε, Κύριοι Συνάδελφοι, Κυρίες καὶ Κύριοι,

Πρώτιστα πάντων ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐκφράσω τὴν βαθεῖαν ἐγγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν διὰ τὴν τιμητικὴν ἐκλογὴν μου ὡς μέλους αὐτῆς, ὡς καὶ πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον αὐτῆς καὶ τὸν σεβαστὸν Συνάδελφον κ. Παναγιώτην Μπρατσιώτην διὰ τοὺς φιλόφρονας λόγους, οὓς ἠγαθύνθησαν νὰ ἀπευθύνωσι πρὸς ἐμὲ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ὑποδοχὴν μου εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο πνευματικὸν Ἰδρυμα. Ὡσαύτως ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς καὶ πάντας τοὺς τιμῶντάς με διὰ τῆς παρουσίας των ἐνταῦθα καὶ ἰδιαίτερος τοὺς ἀξιότιμους ἐκπροσώπους τῆς ἐκκλησιαστικῆς, πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας ἡμῶν. Εἶτα ἐπιτραπήτω μοι, ἵνα ἐπιτελέσω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ εὐλαβὲς μνημόσυνον τῶν αἰοιδίμων διαπρεπῶν προκατόχων μου θεολόγων ἀκαδημαϊκῶν, ἴτοι τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου καὶ Χρυσάνθου Φιλιππίδου, ὡς καὶ τῶν σεβαστῶν διδασκάλων μου ἀκαδημαϊκῶν Κωνσταντίνου Δυοβουνιώτου, Δημητρίου Μπαλάνου, Γεωργίου Σωτηρίου, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Νικολάου Λούβαρη καὶ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, ὃν καὶ διαδέχομαι.

Κατὰ τὸν Κανονισμόν τῆς Ἀκαδημίας, ὁ εἰσιτήριοις τοῦ νέου μέλους αὐτῆς λόγος δέον νὰ εἶναι σχετικὸς ἢ πρὸς τὸ ἔργον τοῦ μέλους, τὸ ὅποιον διαδέχεται, ἢ πρὸς τὸν κλάδον, τὸν ὅποιον καλλιιεργεῖ. Ὅφείλω νὰ πράξω τὸ δεύτερον, διότι μικρὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου μου ἀκαδημαϊκοῦ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου ὠμίλησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ μετὰ πληρότητος περὶ τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ οἱ ἀξιότιμοι Συνάδελφοι κ.κ. Παναγιώτης Μπρατσιώτης, Λεωνίδας Ζέρβας καὶ Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος. Ὅθεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω τὰ λεχθέντα περὶ τῆς ὄντως μεγάλης προσφορᾶς τοῦ διαπρεπεστάτου τούτου ἀκα-